

РЕШЕНИЕ

№ 620

гр. С., 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С., XII-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.Р.

при участието на секретаря В.

като разгледа докладваното от И.Р. Гражданско дело № 20215530105085 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК.

Ищецът А. твърди в исковата си молба, са посочени в исковата му молба и изразяват по същество в това, че между него и ответника бил сключен договор № 504647975 за електронни съобщителни услуги и устройство на изплащане със системен партиден номер М5872302/15.12.2017 г. за предоставяне на електронни съобщителни услуги и приложения към него. Договорът бил общ рамков. Към него били уговорени следните услуги: мобилен интернет - - - S с номер - за срок от 2 години считано от 14.05.2018 г. с месечна абонаментна такса 15,99 лв.; мобилен интернет - - - XS с номер - за срок от 2 години считано от 15.12.2017 г. с месечна абонаментна такса 7,99 лв.; пакет от услуги (фиксиран интернет, телевизия и мобилна гласова услуга - -, -, -) за срок от 2 години - считано от 15.12.2017 г., с месечна абонаментна такса 24,18 лв. без ДДС; фиксиран телефон - с номер за срок от 2 години - считано от 15.12.2017 г. с месечна абонаментна такса 2.99 лв. без ДДС. На 14.05.2018 г. към горепосочения договор било закупено и устройство на изплащане апарат - таблет -, чрез първоначална вноска в размер на 1 лев и 23 последващи месечни вноски съгласно погасителен план. На 15.12.2017 г. ответникът закупил апарат - на преференциална цена с оглед тарифното му обвързване при активирането на двугодишни пакет от услуги (фиксиран интернет, телевизия и мобилна гласова услуга). За периода от 09.02.2019 г. - 08.08.2019 г. ищецът изпълнил договор № 504647975 за електронни съобщителни услуги и устройство на изплащане със системен партиден номер М5872302. Ответникът не бил заплатил възникналите си задължения в сроковете, съгласно договора и общите условия на ищеца и бил натрупал задължения в размер на 413.49 лева за неплатени суми за ползвани и неплатени електронни съобщителни услуги и 14 лева непогасена сума за закупено

устройство на изплащане. В тази връзка на 22.08.2019 г. договор № 504647975 за електронни съобщителни услуги и устройство на изплащане със системен партиден номер M5872302 и всички услуги към него били прекратени поради неплащане продължило повече от 124 дни съгласно ОУ и била начислена неустойка в общ размер от 540.74 лева. Предвид изложеното и на основание чл. 415 ГПК предявил иск за установяване съществуването на парично вземане в общ размер на 968.23 лева, от което по договор № 504647975 за електронни съобщителни услуги и устройство на изплащане със системен партиден номер M5872302, от които 413.49 лева неплатени суми за ползвани и неплатени електронни съобщителни услуги и 14 лева непогасена сума за закупени устройство на изплащане, 540.74 лева общ размер на неустойки. Подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, въз основа на което било образувано ч.гр.д. № 3892/2021 г. на СтРС. В хода му било подадено възражение срещу заповедта от длъжника и на основание чл. 415 ГПК следвало да се приеме за разглеждане исковата му молба и служебно да се изискало заповедното производство. На основание чл. 415 ГПК предявявал иск за дължимо парично вземане в размер на 968.23 лева за периода на изискуемост 12.03.2019 г. до 06.10.2019 г., което било сбор от следните суми: 413.49 лева цена на месечни абонаментни такси и ползвани електронни съобщителни услуги за отчетен период 09.02.2019 г. - 08.08.2019 г., която била начислена, съгласно условията на договора, приложенията към него и общите условия и образувана, както следвало: по месечна фактура за предоставени услуги № 388813753, която била издадена на 12.3.2019 г., с падеж – 11.04.2019 г., сумата от 73.91 лева; по месечна фактура за предоставени услуги № 390407306, която била издадена на 12.4.2019 г., с падеж – 12.05.2019 г., сумата от 73.91 лева; по месечна фактура за предоставени услуги № 388813753, която била издадена на 12.3.2019 г., с падеж – 11.04.2019 г., сумата от 73.91 лева; по месечна фактура за предоставени услуги № 392028679, която била издадена на 13.05.2019 г., с падеж – 07.06.2019 г., сумата от 51.20 лева; по месечна фактура за предоставени услуги № 3393646796, която била издадена на 12.06.2019 г., с падеж – 07.07.2019 г., сумата от 112.07 лева; по месечна фактура за предоставени услуги № 395234371, която била издадена на 12.07.2019 г., с падеж – 06.08.2019 г., сумата от 70.92 лева; по месечна фактура за предоставени услуги № 396803632, която била издадена на 12.08.2019 г., с падеж – 06.09.2019 г., сумата от 31.48 лева; 14 лева непогасени задължения за устройства на изплащане за отчетен период 09.02.2019 г. - 08.08.2019 г. в размер на 6 лева и предсрочно изискуеми оставащи вноски в размер на 8 лева, които били начислени във фактура № 398406062/12.09.2019 г.; 540.74 лева общ размер на неустойка, която била съставена, както следвало: документ № 550216754 - неустойка за невърнато оборудване по ценова листа за номер -, който бил издаден на 27.03.2019 г., с падеж 11.05.2019 г., с размер на задължението - 90 лева; документ № 551279009 - неустойка за невърнато оборудване по ценова листа за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 06.10.2019 г., с размер на задължението - 100 лева; документ № 551279029 - неустойка за невърнато оборудване по ценова листа за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 06.10.2019 г., с размер на задължението - 100 лева; документ № 551278964 - неустойка представляваща цена на допълнителни услуги за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с

размер на задължението - 17.43 лева; документ № 551279028 - неустойка представляваща цена на допълнителни услуги за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 7.47 лева; документ № 550348455 - обезщетение за обработка на просрочени задължения, който бил издаден на 14.04.2019 г., с падеж 14.04.2019 г., с размер на задължението - 2 лева; документ № 551278908 - неустойка в размер на 3 стандартни месечни такси без ДДС за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 44.97 лева; документ № 551278965 - неустойка в размер на 3 стандартни месечни такси без ДДС за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 32.52 лева; документ № 551278993 - неустойка в размер на 3 стандартни месечни такси без ДДС за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 19.98 лева; документ № 551279010 - неустойка в размер на 3 стандартни месечни такси без ДДС за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 12 лева; документ № 551279030 - неустойка в размер на 3 стандартни месечни такси без ДДС за номер -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 28.02 лева; документ № 551278909 - отстъпка от цената на месечна абонаментна такса -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 14.78 лева; документ № 551278910 - отстъпка от цената на устройство таблет -, който бил издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 53.72 лева; документ № 551278966 - отстъпка от цената на устройство апарат -, издаден на 22.08.2019 г., с падеж 22.08.2019 г., с размер на задължението - 17.85 лева. Искането е да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от общо 968.23 лева, от която 413.49 лева за главница от неплатени цени на месечни абонаментни такси и ползвани електронни съобщителни услуги за отчетния период от 09.02.2019 г. до 08.08.2019 г. по договор № 504647975/15.12.2017 г. за електронни съобщителни услуги и устройство на изплащане със системен партиден номер M5872302, и горепосочените фактури, с 14 лева неплатена цена на закупено устройство на изплащане, с 540.74 лева общо неустойки за предсрочно прекратяване на договора, и законната лихва върху тези суми от подаване на заявлението до изплащането им, за които парични задължения е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д № 3892 описа за 2021 г. на С. районен съд. Претендира за сторените по делото и в заповедното производство разноски.

Ответникът М. оспорва предявените искове, които моли съда да отхвърли, като неоснователни, с възражения и доводи, изложени подробно в подадения в срок отговор и в писмено становище, а в съдебните заседания, редовно призован, не се явява, не изпраща представител и не взема становище по предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност с исканията, възраженията и доводите на страните, взе предвид и настъпилите след предявяване на исковете факти, от значение за спорното право, намери за установено следното:

За процесните вземания ищецът е подал на 20.08.2021 г. заявление за издаване на

заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. За разглеждането му е образувано приложеното ч.гр.д. № 3892/2021 г. на СтРС, по което на 24.08.2021 г. е издадена исканата заповед, срещу която ответникът е подал в срок на 17.09.2021 г. възражение по чл. 414 ГПК, поради което на 05.01.2021 г., в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, ищецът е предявил по делото процесните искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, които поради това се смятат предявени на 20.08.2021 г., когато е подал в съда заявлението си за издаване на заповедта срещу ответника по делото (чл. 422, ал. 1 ГПК).

На 15.12.2017 г. страните са сключили в писмена форма, при представените общи условия, договор № 504647975, към който след това са подписвали представените приложения съответно за мобилен интернет, пакет от услуги фиксиран интернет, телевизия и мобилна гласова услуга, за фиксиран телефон за ползване на мобилен интернет (л. 5-16). По силата им ищецът се задължил да предоставя на ответника уговорените в тях електронни съобщителни услуги при условията на договора, приложенията към него и общите му условия, а ответникът се задължил да му ги плаща ежемесечно, заедно с дължимата месечна абонаментна такса за избраните от него тарифни планове, съгласно издадена от ищеца фактура, в срок до 15 дни от издаването ѝ, независимо от това дали е получил същата (чл.чл. 3.1-3.4 от договора и чл. 26.4 и 26.5 от ОУ на договора).

От представените с исковата молба и неоспорени от ответника фактури №№ № 0388813753/12.03.2019 г., № *****/12.04.2019 г., № 0392028679/13.05.2019 г., № 0393646796/12.06.2019 г., № 0395234371/12.07.2019 г., № 0396803632/12.08.2019 г. (л. 43-52), преценени съвкупно със заключението на назначената по делото съдебно-икономическа експертиза, което съдът възприема, поради неоспорването му от страните и липсата на противоречие с останалите доказателства (л. 111-118), се установява още, че в изпълнение на процесния договор за електронни съобщителни услуги и приложенията към него, ищецът е предоставил по тези фактури на ответника за исковия период от 09.02.2019 г. до 08.08.2019 г., посочените в тях и ЗСИЕ електронни съобщителни услуги на обща стойност 413.49 лева с ДДС, които няма данни ответникът да му е платил до приключване на съдебното дирене. Вярно е, че фактурата не е основание за плащане, каквото е доставката на стоката или услугата. Но също така е вярно, че фактурата удостоверява/доказва този факт, а процесните фактури ответникът не е оспорил по делото (Р 1064-2003-І). Ето защо съдът намери за установено от същите и потвърждаващото ги ЗСИЕ, че в изпълнение на процесния договор за електронни съобщителни услуги и приложенията към него, ищецът е предоставил на ответника посочените в тях електронни съобщителни услуги на обща стойност 413.49 лева с ДДС, които ответникът няма данни да му е платил до приключване на съдебното дирене, въпреки настъпване на посочения във всяка от фактурите падеж/срок за плащането ѝ, до изтичането на който ответникът е следвало да ги плати съгласно чл. 26.4 от общите условия, независимо дали е получил тези фактури (чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД).

Поради това са неоснователни възраженията му в отговора, че не бил ползвал процесните услуги, защото било изгоряло жилището му на адрес -, а той никога не бил живял на адрес -, а ищецът не го бил уведомил за дължимите суми с посочване на

основанието за това. По силата на сключения между страните горепосочен договор за електронни съобщителни услуги и приложенията към него (в който сам ответникът е посочил за свой адрес -, а не - - л. 5, а няма данни да е изпълнил задължението си по чл. 32 от общите условия на този договор и да е уведомил ищеца за промяна на този си адрес - л. 39, а този договор и общите му условия са закон съгласно чл. 20а, ал. 1 ЗЗД и за сключилият го ответник, а не само за ищеца), ищецът се е задължил да предоставя на ответника електронни съобщителни услуги при условията му, приложенията към него и общите му условия, а ответникът се задължил да му ги заплаща ежемесечно, заедно с дължимата месечна абонаментна такса за избраните от него тарифни планове, съгласно издадена от ищеца фактура, в срок до 15 дни от издаването ѝ, независимо от това дали е получил същата фактура, без оглед на това дали ответникът е ползвал тези услуги. Защото не от ползването им от него, а от предоставянето им от ищеца на негово разположение, е уговорено в договора, общите му условия и приложенията към него възникването на това насрещно парично задължение на ответника за плащането им (чл.чл. 3.1-3.4 от договора и чл. 26.4 и 26.5 от ОУ на договора). Поради това е без правно значение за изхода на делото по този иск и възразението му в отговора за изгаряне на жилището в -, за доказване на което представя с отговора уведомително писмо (л. 82). Защото това обстоятелство не го освобождава от отговорност за плащане на ищеца на процесните горепосочени парични задължения (чл. 81, ал. 2 ЗЗД).

При това положение тежестта да докаже по делото, че е изпълнил точно и без забава същите свои изискуеми парични задължения по същите фактури към ищеца, лежи по делото върху ответника (чл. 154, ал. 1 ГПК). Последният обаче не е възразил и представил по делото доказателства да ги е изпълнил до приключване на съдебното дирене (чл. 235, ал. 3 ГПК). При това положение, по правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест, съдът намери, че ответникът не е платил същите си задължения към ищеца в общ размер на 413.49 лева по договора и тези фактури. Поради това остава да му ги дължи. Това му неизпълнение е виновно, защото по делото няма данни да се дължи на причина, която да не може да му се вмени във вина, каквато не са с оглед изложеното посочените в отговора му причини (чл. 81 ЗЗД). Поради това ищецът има право да иска изпълнението, заедно с обезщетение за забавата, което е и сторил с подаване на заявлението си за издаване на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК в заповедното производство, за тази сума, със законната лихва върху същата (чл. 79, ал. 1 ЗЗД). Ето защо съдът намери, че е възникнало и съществува към датата на приключване на съдебното дирене претендираното с този иск вземане от 413.49 лева за тези неплатени му от ответника електронни съобщителни услуги по договора за предоставянето им и посочените фактури, заедно със законната лихва за забава в плащането им от подаване на заявлението в съда на 20.08.2021 г. до изплащането им (чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД). Ето защо, като основателен, следва да уважи в този предявен от ищеца иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, със законната лихва от подаване на заявлението му в съда до изплащането му (чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД).

На 14.05.2018 г. по сключен от страните договор за продажба на изплащане с

горепосочения номер, с който ищецът продал и предал на ответника собствеността и риска от закупено с него устройство на изплащане - таблет -, а ответникът се задължил да му плати цената му разсрочено, на 24 месечни вноски, първата от които в размер на 1 лев, а останалите 23 последващи в общ размер на 23.01 лева, в размери, съгласно погасителен план в договора (л. 19-21). В чл. 12.3 от същия е уговорено още, че се прекратява при неплащане в срок на най-малко две последователни месечни вноски от купувача, като в този случай, всички суми, дължими до края на срока му, стават изискуеми от датата на издаване на фактурата за същите и следва да бъдат заплатени от купувача в рамките на посочения във фактурата срок, а последната се издава на датата, определена за издаване на месечните таксуващи фактури по договора, след изтичане на 125 дни от спиране достъпа на купувача до мрежата, съгласно договора за услуги, като договорът се счита прекратен от тази дата, като прекратяването му не засяга задължението на купувача за плащане на дължимите суми (л. 21).

От подписите на страните под приемо – предавателния протокол към този договор е видно, че ищецът е изпълнил на датата на сключването му своите задължения по него и прехвърлил собствеността и предал на ответника владението върху продадената му с него движима вещ - таблет, посочена в същия протокол (л. 20). При това положение ответникът носи тежестта да докаже по делото, че е изпълнил изцяло и без забава своето насрещно парично задължение по същия договор, да плати на ищеца разсрочените месечни вноски от цената му в сроковете за плащането им по месечните таксуващи фактури (чл. 154, ал. 1 ГПК). Същият обаче не представи и по делото няма данни да е платил начислените му в тези фактури №№ 0388813753/12.03.2019 г., № *****/12.04.2019 г., № 0392028679/13.05.2019 г., № 0393646796/12.06.2019 г., № 0395234371/12.07.2019 г., № 0396803632/12.08.2019 г. - шест последователни месечни вноски от цената, по 1 лев всяка (л. 22-25). Това му неизпълнение е виновно, защото по делото няма данни да се дължи на причина, която да не може да му се вмени във вина (чл. 81 ЗЗД). Не представлява такава посочената в отговора му, че ищецът не го бил уведомил и за тези му задължения, а той никога не бил живял на адрес -, а жилището му било на адрес -, което обаче изгоряло с всички вещи в него, за доказване на което представя с отговора уведомително писмо (л. 82). Не само защото именно ответникът е посочил този адрес в - за свой и в този договор, а няма данни да е изпълнил и тук задължението си по чл. 32 от общите му условия и да е уведомил ищеца за промяна на този си адрес (л. 21 и 39). Но и защото, дори и този продаден и предаден му от ищеца таблет по този им договор, да е бил в това посочено в отговора му друго жилище, и да е изгорял с него на 22.02.2019 г., с прехвърлянето преди това с договора за продажбата му на изплащане на 14.05.2018 г. на собствеността и предаването на този таблет на същата дата с този договор от ищеца на ответника, върху последният е преминала съгласно чл. 2.1 от договора и собствеността и риска от случайното му погиване и повреждане (л. 21). Поради това е без правно значение за изхода на делото и по този иск дали този таблет действително е изгорял в този пожар, а и данни за това липсват в посоченото уведомително писмо, а и този договор е закон не само за ищеца, но и за ответника, който са го е сключили (чл. 20а, ал. 1 ЗЗД).

Поради неплащане на горепосочените разсрочени вноски от цената по този договор, ищецът е развалил същия на основание чл. 12.3 от него с издаването на представената по делото фактура № 0398406062/12.09.2019 г., поради виновното неплащане от ответника на посочени шест последователни месечни вноски от цената му (чл. 12.3, изр. 4 от него). Вярно е, че в чл. 12.3 от този договор е посочено, че същият се прекратява, а не разваля с издаването на тази фактура. Но също така е вярно, че едностранното прекратяване от изправната страна, включително и автоматично, на договора, поради виновното му неизпълнение от другата страна, е всъщност разваляне на този договор, независимо, че в него е посочено родовото понятие „прекратяване“, а не видовото - „разваляне“ на същия договор (в този смисъл Р 219-2016-I т.о., Р 110-2016-I т.о., Р 193-2016-I т.о.). Вярно е също така, че в чл. 12.3 от този договор е уговорено едностранното му разваляне от ищеца с издаване на същата фактура при неплащане само на две последователни месечни вноски от цената му, а техният общ размер от 2 лева не надвишава 1/5 от цената на вещта или 4.80 лева (1/5 от цената от 24.01 лева – чл. 4 от договора), а според императивните норми на чл. 206, ал. 1 ЗЗД и чл. 335, ал. 2 ТЗ, макар и да има противно съглашение, неплащането на вноски, които не надвишават 1/5 част от цената на вещта, не дава основание за разваляне на договора. Но също така е вярно, че към датата на волеизявлението на ищеца за разваляне на този договор, съвпадащо с издаването на процесната фактура № 0398406062/12.09.2019 г., ответникът не е платил шест последователни вноски от цената в общ размер от 6 лева, начислени му за плащане в процесните фактури №№ 0388813753/12.03.2019 г., № *****/12.04.2019 г., № 0392028679/13.05.2019 г., № 0393646796/12.06.2019 г., № 0395234371/12.07.2019 г., № 0396803632/12.08.2019 г., а те надвишават 1/5 от цената на вещта (л. 32). Поради това с издаването на 12.09.2019 г. на процесната фактура № 0398406062/12.09.2019 г., ищецът е упражнил потестативното си право да развали съгласно уговореното в чл. 12.3 - този договор за продажба на изплащане, поради виновното неплащане на предходните шест вноски от цената от ответника (в този смисъл и Р 441-2008-II т.о.).

Според нормата на чл. 88, ал. 1, изр. 1 ЗЗД обаче, развалянето има обратно действие, освен при договорите за продължително или периодично изпълнение, които са само тези, при които и двете престации се разменят продължително време или периодично (така и Р 88-2013-IV г.о.). А по процесният договор за продажба на изплащане, престацията/задължението на ищеца – продавач да прехвърли собствеността и предаде владението на продадената с него движима вещ, не е продължително, нито периодично, а е настъпило със сключването на договора (Р 441-2008-II т.о.). Поради това развалянето му от ищеца с издаване на 12.09.2019 г. на процесната фактура № 0398406062/12.09.2019 г., поради виновното му неизпълнение от ответника, има обратно действие (чл. 88, ал. 1, изр. 1 ЗЗД, Р 128-2013-I т.о.). А това означава, че всяка от страните следва да върне на другата всичко, което е получила по този договор, защото с обратно действие е отпаднало с развалянето му основанието/причината/каузата, която е оправдавала получаването (чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД). С прекъсването с обратно действие с развалянето ѝ на облигационната връзка между страните по този договор за продажба на изплащане, са отпаднали със същото

обратно действие и задълженията им по него (Р 206-2010-II т.о., Р 47-2011-II т.о., Р 82-2015-II т.о.). Поради това ищецът, който е продавач по него, не може да претендира неплатените по същия до развалянето му вноски от ответника, включително и обявените преди това за предсрочно изискуеми такива, защото това представлява искане по чл. 79, ал. 1 ЗЗД за изпълнение на тези парични задължения на ответника по този развален от ищеца с обратно действие договор за продажба на изплащане, а при развалянето му с такова действие, продавачът има право само на обезщетение от купувача за ползването на вещта, което има характер на наем, за периода, през който е бил лишен от същата до развалянето на договора, респективно връщането ѝ, защото с развалянето отпада с обратна сила и прехвърлянето на собствеността и владението върху същата вещ, и тя подлежи на връщане от купувача (чл. 335, ал. 3 ТЗ, чл. 206, ал. 2 и 3 ЗЗД, така и Р 156-2010-II т.о. и Опр. 480-2009-II т.о.).

Поради това предявеният от ищеца иск по чл. 422, ал. 1 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че му дължи и начислените му в процесните фактури неплатени вноски от общо 14 лева от цената по договора им за продажба на изплащане, със законната лихва от заявлението до изплащането ѝ, е недоказан още в своето основание (чл. 422, ал. 1, във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД). С развалянето от ищеца на този договор, поради виновното му неизпълнение от ответника, е отпаднал с обратно действие същия договор и това поето с него парично задължение от ответника (чл. 88, ал. 1, изр. 1 ЗЗД). А в този случай ищецът няма право да иска изпълнението му/плащането на тези неплатени му от същия до развалянето му вноски от цената по него, включително и обявените от ищеца преди това за предсрочно изискуеми, заедно със законната лихва за забава в плащането им, защото същият е развалил този договор с обратно действие. Поради това ответникът не му дължи изпълнение на същия съгласно чл. 79, ал. 1, във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД, а само връщане на получената по същия движима вещ - таблет, заедно с обезщетение за ползването ѝ/наем до развалянето (така и Р 156-2010-II т.о. и Опр. 480-2009-II т.о.). Не такова обаче съществуването на такова обезщетение/наем за ползването на тази вещ от ответника до развалянето му ищецът претендира с този си иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, а той не може да бъде уважен на друго основание, защото това нарушава диспозитивното начало и няма да е налице идентичност между предмета на заповедното и настоящото производство по този иск (чл. 270, ал. 3, изр. 3 ГПК). Поради това следва да бъде отхвърлен изцяло, като неоснователен, без преди това да бъдат обсъждани и останалите предпоставки за уважаването му и неговия размер, защото това се явява безпредметно. Този извод не търпи промяна от противната уговорка в чл. 12.3 от този договор, предвиждаща дължимост на неплатените от ответника вноски по него с настъпил падеж до прекратяването/развалянето му, включително и обявените за предсрочно изискуеми такива, защото в тази ѝ част същата клауза е нищожна, поради противоречието ѝ с императивните норми на чл. 88, ал. 1 ЗЗД и чл. 206, ал. 2 ЗЗД (чл. 26, ал. 4, във вр. с ал. 1, пр. 1 ЗЗД).

Неоснователен се явява и следва поради това да се отхвърли изцяло и предявеният от ищеца иск за съществуване на вземането от 540.74 лева за неустойки по представените сметки №№ 550216754/27.03.2019 г., № 551279009/22.08.2019 г., № 551279029/22.08.2019 г.,

№ 551278964/22.08.2019 г., № 551279028/22.08.2019 г., № 550348455/14.04.2019 г., № 551278908/22.08.2019 г., № 551278965/22.08.2019 г., № 551278993/22.08.2019 г., № 551279010/22.08.2019 г., № 551279030/22.08.2019 г., № 551278909/22.08.2019 г., № 551278910/22.08.2019 г., № 551278966/22.08.2019 г., за предсрочно прекратяване на договора с № 504647975/15.12.2017 г. за електронни съобщителни услуги и приложенията към него. Вярно е, че по делото се установи с оглед изложеното, че в приложенията към този договор страните са уговорили срок на действието им/ползване на услугите по тях, от 24 месеца. Вярно е също така, че в тези приложения страните са уговорили още, че в случай, че достъпът до мрежата бъде спрял или абонаментът по договора за услуги бъде прекратен по инициатива или по вина на абоната, преди изтичане на срока за ползване, определен за съответния абонамент, абонатът дължи на оператора неустойка в размер на месечните абонаменти такси, дължими за абонамента, за който договорът се прекратява, по техния стандартен размер без отстъпка, до изтичане на съответния срок на ползване, като когато абонатът е физическо лице, максималният размер на неустойката за предсрочно прекратяване по тази клауза не може да надвишава трикратния размер на месечните абонаменти такси за услугите на срочен абонамент по техния стандартен размер без отстъпка, но в тази хипотеза, в допълнение на тези неустойки, абонатът дължи на оператора и възстановяване на част от стойността на отстъпките от абонаментите планове и от пазарните цени на крайните устройства (закупени или предоставени на лизинг/изплащане), съответстваща на оставащия срок на ползване на съответния абонамент, а в приложението за ползване на пакетната услуга, фиксирания интернет и мобилна гласова услуга, е уговорено още, че ако при прекратяване на договора за услугата в същото приложение или в останалите случаи, определени в общите условия, което и да е оборудване, предоставено за ползване от оператора на абоната, не бъде върнато, операторът има право да получи от абоната обезщетение в размер на стойността на оборудването, съгласно действащия му ценоразпис, а в случая на ответника е начислено/а и обезщетение/неустойка за обработка на просрочените му задължения по сметка № 550348455/14.09.2019 г. Вярно е, че по делото се установи, че ответникът не е изпълнил виновно паричните си задължения да плати общо 413.49 лева на предоставените му от ищеца електронни съобщителни услуги по този договор и приложенията към него, начислени му за плащане в процесните фактури №№ 0388813753/12.03.2019 г., № *****/12.04.2019 г., № 0392028679/13.05.2019 г., № 0393646796/12.06.2019 г., № 0395234371/12.07.2019 г., № 0396803632/12.08.2019 г. Вярно е, че в чл. 54.12 от общите условия на договора е уговорено, че същият се счита за едностранно прекратен от страна на ищеца в случай, че забавата в плащането на дължими от абоната/потребителя суми е продължила повече от 124 дни, а забавата на ответника в плащането на дължимите суми по първата процесна фактура с № 0388813753/12.03.2019 г. и падеж 11.04.2019 г., е продължила повече от 124 дни, изтекли от 11.04.2019 г. до 12.08.2019 г., а забавата на ответникът да плати дължимите суми по тази фактура е продължила и след това, до приключване на съдебното дирене. Поради това следва да се приеме, че ищецът е прекратил/развалил едностранно и предсрочно, на това основание по чл. 54.12 от ОУ, този сключен с ответника договор за електронни съобщителни услуги и приложенията към него,

поради продължила повече от 124 дни забава в плащането на дължимите от същия горепосочени суми по този договор. Поради това му е начислил в горепосочените сметки и процесните неустойки за предсрочното му прекратяване, в общ размер от 540.74 лева.

Въпреки това този иск за съществуване на тези неустоечни вземания следва да бъде отхвърлен, като неоснователен, защото тези неустоечни клаузи, в които са уговорени, са нищожни, поради противоречието им с добрите нрави, за спазването на които съдът следи служебно. Поради това вземане на ищеца за същите неустойки не е възникнало и поради това несъществува към датата на приключване на съдебното дирене по делото (чл. 235, ал. 3 ГПК). А това е така защото, и уговореното в чл. 54.12 от ОУ автоматично прекратяване на действието на процесния договор за електронни съобщителни услуги и приложенията към него, поради виновното му неизпълнение от ответника, преди изтичане на срока им на действие, представлява разваляне на същия договор и приложенията към него. С оглед характера на уговорените в тях насрещни престации - за продължително изпълнение на ищеца (предоставяне на електронни съобщителни услуги) и за периодично изпълнение на ответника (ежемесечното им заплащане), това разваляне има действие само занапред (чл. 88, ал. 1 ЗЗД). Според ВКС е допустимо уговарянето на неустойка за вредите от развалянето, но само в рамките на присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Иначе клаузата за неустойка е нищожна, поради накърняване на добрите нрави, за което съдът следи служебно, като преценката се извършва към момента на сключване на договора, а не с оглед конкретното му неизпълнение или уговорена или начислена неустойка (т. 3 от ТР 1-2010-ОСТК). А уговорката за неустойка при предсрочно разваляне от мобилния оператор по вина на абоната на договора им за електронни съобщителни услуги, в размер на всички/някои неплатени по същия след развалянето му месечни абонаментни такси, до края на срока му на действие/само за няколко месеца от развалянето му, плюс възстановяване на част от стойността на отстъпките от абонаментите планове и пазарните цени на крайни устройства (закупени или предоставени на лизинг/изплащане), съответстващи на оставащия срок на съответния абонамент, плюс обезщетение в размер на невърнатото оборудване при развалянето, и обезщетение за обработка на просрочени задължения, излиза извън посочените функции на неустойката, защото мобилният оператор по вече развалияния договор получава имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил и ако договорът не беше развален, без обаче да предоставя електронни съобщителни услуги и крайни устройства за ползването им (тъй като при развалянето се дължи връщането им), което води до неоснователното му обогатяване и нарушава принципа за справедливост. Не би могло да е иначе, защото справедливостта по дефиниция е мяра за съответствие, която поради това изисква еквивалентност на насрещните престации, която в случая очевидно липсва. Аргумент за това е и нормата на чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, която урежда отговорността при нарушен негативен интерес, при която обезщетението няма компенсаторен характер и не може да обезщетява поради това вредите от развалянето (в този смисъл и Р 219-2016-I т.о., Р 110-2016-I т.о., Р 193-2016-I т.о.). Според същата норма на чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, при разваляне на договора, кредиторът има право на обезщетение (само – б.р.) за вредите от неизпълнението, но не и от развалянето му. Поради това и законодателят е

определил неустойката като отнапред уговорено в договора обезщетение (само – б.р.) за вредите от неизпълнението му, а не и от развалянето му, което е още един аргумент, че тя не може да се уговаря за вредите от развалянето на договора (чл. 92, ал. 1 ЗЗД). А именно за вредите от предсрочното разваляне от ищеца в случая на процесния договор за електронни съобщителни услуги и приложенията към него, поради виновното им неизпълнение от ответника, са уговорени, начислени и претендират процесните неустойки. Поради това те категорично имат *само* компенсаторен това им разваляне от ищеца характер. Не само защото са уговорени именно при предсрочно прекратяване/разваляне от ищеца, по вина на ответника, на този договор и приложенията към него. Но и защото очевидно компенсират само вредите от това им разваляне от ищеца, а не от неизпълнението от ответника на паричните му задължения по същия договор и приложения, което е винаги забавено (чл. 81, ал. 2 ЗЗД). А тези неустойки очевидно не са уговорени за компенсиране на тази му забава. Поради това е без правно значение дали част от тях са уговорени в размер само на три или на всички оставащи до края на срока на договора и приложенията към него месечни абонаменти такси, плюс възстановяване на част от стойността на отстъпките от абонаментите планове и пазарните цени на крайни устройства (закупени или предоставени на лизинг/изплащане), съответстващи на оставащия срок на ползване по съответния абонамент, плюс обезщетение в размер на невърнатото оборудване при развалянето, и за обработка на просрочени задължения, защото това е относимо само към прекомерността, но не и към валидността на тези неустойки, поради противоречието им с добрите нрави, защото нищожността им на това основание не зависи от размера на уговорената/претендирана/начислена в тях неустойка, а от самата уговорка за такава в договора и приложенията към него, която компенсира вредите от предсрочното му разваляне от ищеца, защото тя противоречи на справедливостта с оглед изложеното (т. 3 от ТР 1-2010-ОСТК).

Съобразявайки тези присъщи за процесното договорно правоотношение обстоятелства, съдът намери, че посочените договорни неустойки излизат извън присъщите им обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като още към момента на сключване на процесния договор и приложения към него създават възможност за несправедливо обогатяване на кредитора, накърняващо добрите нрави и обуславящо нищожността им на това основание по чл. 26, ал. 1, пр. 3 и ал. 4 ЗЗД (в този смисъл Р 219-2016-I т.о., Р 110-2016-I т.о., Р 193-2016-I т.о.). Поради това предявеният от ищеца против ответника иск по чл. 422, ал. 1 ГПК по делото за съществуване на тези неустоечни вземания, следва да бъде изцяло отхвърлен, като неоснователен, без преди това да бъде обсъждан и по отношение на неговия размер, защото това се явява безпредметно (чл. 422, ал. 1 ГПК). Други релевантни доказателства, които да навеждат на изводи, различни от посочените, съдът намери, че няма представени по делото.

При този изход на делото, сторените от ищеца разноски за същото, в общ размер от 175 лева (от които 75 лева внесена д.т. за производството и 100 лева минимално възнаграждение по чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 25, ал. 1 НЗПП, тъй като е юридическо

лице, защитавано в настоящото производство от юрисконсулт), както и сторените от ищеца разноси в заповедното производство, в общ размер на 75 лева (от които 25 лева внесена д.т. за същото производството и 50 лева минимално възнаграждение по чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 26 НЗПП, тъй като е юридическо лице, защитавано в същото производство от юрисконсулт), следва да се възложат в тежест на ответника съразмерно с уважената част от исковите по настоящото дело, или съответно сумата от 74.72 лева и 32.03 лева (чл. 78, ал. 1 ГПК и т. 12 от ТР 4-2014-ОСГТК). При този изход на делото и ответникът има право да иска да му се присъдят сторените разноси в настоящото и в заповедното производства, съразмерно с отхвърлената част от исковите по настоящото дело, но в същите производства няма данни той да е сторил такива, нито е налице негово искане за присъждането им, поради което разноси не му се присъждат с настоящото решение, и с оглед диспозитивното начало в процеса (чл. 6, ал. 2 и чл. 78, ал. 3 ГПК, и т. 12 ТР 4-2014-ОСГТК).

Воден от горните мотиви, С. районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на М., с ЕГН *****, с адрес - -, че дължи на А., с ЕИК -, със седалище и адрес на управление -, сумата от 413.49 лева за главница от неплатени месечни абонаментни такси и ползвани електронни съобщителни услуги от 09.02.2019 г. до 08.08.2019 г. по договор № 504647975/15.12.2017 г. с приложенията към него и фактури №№ 0388813753/12.03.2019 г., № *****/12.04.2019 г., № 0392028679/13.05.2019 г., № 0393646796/12.06.2019 г., № 0395234371/12.07.2019 г., и № 0396803632/12.08.2019 г., и законна лихва върху тази главница от 20.08.2021 г. до изплащането ѝ, за които парични задължения е издадена заповед № 1254/24.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 3892 по описа за 2021 г. на С. районен съд, КАТО ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни, предявените от А. с п.а., икове по чл. 422, ал. 1 ГПК, за признаване за установено по отношение на М. п.с., че му дължи и сумата от 14 лева за главница от неплатени месечни и предсрочно изискуеми вноски по договор за продажба на изплащане № 504647975/14.05.2018 г. и фактури №№ 0388813753/12.03.2019 г., № *****/12.04.2019 г., № 0392028679/13.05.2019 г., № 0393646796/12.06.2019 г., № 0395234371/12.07.2019 г., № 0396803632/12.08.2019 г., и № 0398406062/12.09.2019 г., и сумата от 540.74 лева за неустойки по сметки №№ 0550216754/27.03.2019 г., № 0551279009/22.08.2019 г., № 0551279029/22.08.2019 г., № 0551278964/22.08.2019 г., № 0551279028/22.08.2019 г., № 0550348455/14.04.2019 г., № 0551278908/22.08.2019 г., № 0551278965/22.08.2019 г., № 0551278993/22.08.2019 г., № 0551279010/22.08.2019 г., № 0551279030/22.08.2019 г., № 0551278909/22.08.2019 г., № 0551278910/22.08.2019 г., и № 0551278966/22.08.2019 г., за предсрочно прекратяване на договор № 504647975/15.12.2017 г. и приложенията към него, и законна лихва върху тези суми от 20.08.2021 г. до изплащането им, за които парични задължения е издадена заповед № 1254/24.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 3892 по описа за 2021 г. на С. районен съд.

ОСЪЖДА М. с п.с., да заплати на А. с п.а., сумата от 74.72 лева за разноси по настоящото дело и сумата от 32.03 лева за разноси по заповедното ч.гр.дело № 3892 по описа за 2021 г. на С. районен съд, съразмерно с уважената част от исквете по настоящото дело.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред С. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните по делото.

Съдия при Районен съд – С.: _____